

MYSTIC
RIVER

Van dezelfde auteur:

Shutter Island (Gesloten kamer)
Verloren dochter
Gone Baby Gone (Over mijn lijk)
De infiltrant

DENNIS
LEHANE
MYSTIC
RIVER

the house of books

Vierde druk 2010

Oorspronkelijke titel

Mystic River

Uitgave

William Morrow, New York

Copyright © 2001 by Dennis Lehane

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2003 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Hugo en Nienke Kuipers

Omslagontwerp

www.studio-mv.com

Coverfoto

Getty Images

Dit boek verscheen eerder onder de titel *Vuile handen*

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2777 9

D/2003/8899/157

NUR 332

Voor mijn vrouw Sheila

(Hij) begreep vrouwen niet, niet zoals barkeepers en komieken
vrouwen niet begrepen, maar zoals arme mensen de economie niet
begrepen. Je kon je hele leven iedere dag voor het Girard Bank
Building staan zonder ooit iets te begrijpen van wat zich daarbinnen
afspeelde. Daarom zouden ze, diep in hun hart, altijd liever
een 7-Eleven blijven beroven.
– Pete Dexter, *God's Pocket*

Er is geen straat met zwijgende stenen
en geen huis zonder echo's
– Góngora

I

De jongens
die aan wolven
ontsnaptten
(1975)

I

De Point en de Flats

Toen Sean Devine en Jimmy Marcus kinderen waren, werkten hun vaders allebei op de snoepfabriek van Coleman en brachten ze de stank van warme chocolade mee naar huis. Die lucht was niet meer uit hun kleren te krijgen, en uit de bedden waarin ze sliepen, en uit hun auto-stoelen met vinylbekleding. Bij Sean thuis rook de keuken naar een Fudgsicle en de badkamer naar een Coleman Chew-Chew-reep. Toen ze elf waren, hadden Sean en Jimmy al zo'n hartgrondige afkeer van zoe-tigheid dat ze de rest van hun leven zwarte koffie dronken en nooit een toetje namen.

Op zaterdag ging Jimmy's vader altijd naar de Devines om een biertje met Seans vader te drinken. Hij nam Jimmy mee, en terwijl één biertje zes biertjes werd, plus twee of drie glazen Dewar's, speelden Jimmy en Sean in de achtertuin, soms met Dave Boyle, een jongen met meisjes-polsen en zwakke ogen die altijd moppen vertelde die hij van zijn ooms had geleerd. Van de andere kant van het keukenscherm kwam het gesis van bierblikjes die werden opengetrokken, daverende lachbuien, en het harde geluid van Zippo's wanneer meneer Devine en meneer Marcus hun Lucky's aanstaken.

Seans vader, die voorman was, had de beste baan van hen tweeën. Hij was lang en blond en had een gulle lach. Sean had vaak genoeg meege-maakt dat zijn vader met die lach de woede van zijn vrouw tot bedaren bracht, net alsof hij een schakelaar in haar omzette. Jimmy's vader laadde de vrachtwagens in. Hij was klein en zijn donkere haar viel warrig over zijn voorhoofd, en het was net of er de hele tijd iets flakkerde in zijn ogen. Vaak bewoog hij zich net iets te snel; je knipperde met je ogen en hij was aan de andere kant van de kamer. Dave Boyle had geen vader, alleen een heleboel ooms, en eigenlijk was hij op die zaterdagen alleen bij ons omdat hij het talent bezat om zich als kleefkruid aan Jimmy vast te hechten. Hij zag hem met zijn vader naar buiten komen, rende naar hun

auto toe en zei met een trieste hopeloosheid, half buiten adem: ‘Hé, Jimmy.’

Ze woonden allemaal in East Buckingham, iets ten westen van de binnenstad, een buurt met volgestouwde winkeltjes, kleine speelplaatsen en slagerijen waar het vlees, nog roze van het bloed, in de etalage hing. De kroegen hadden Ierse namen en er stonden Dodge Darts langs de stoep geparkeerd. Vrouwen droegen zakdoeken die achter hun hoofd waren samengeknoopt en ze hadden imitatieleren kokers voor hun sigaretten. Tot een paar jaar geleden werden oudere jongens van de straat geplukt, alsof er ruimteschepen waren geland, en naar de oorlog gestuurd. Na een jaar of zo kwamen ze nors en zwijgzaam terug, of ze kwamen helemaal niet terug. Overdag zochten de moeders in de kranten naar kortingsbonnen. ’s Avonds gingen de vaders naar de kroegen. Je kende iedereen; er ging nooit iemand weg, behalve die oudere jongens dan.

Jimmy en Dave kwamen uit de Flats, bij het Penitentiary Channel aan de zuidkant van Buckingham Avenue. Dat was maar twaalf blokken van Seans straat vandaan, maar de Devines woonden ten noorden van de Avenue in de Point, en de Point en de Flats gingen niet veel met elkaar om.

Het was niet zo dat in de Point de straten van goud en de lepels van zilver waren. Het was gewoon de Point, een arbeiderswijk met Chevrolets en Fords en Dodges voor eenvoudige huizen met puntaken en hier en daar een klein huis in Victoriaanse stijl. Maar de mensen in de Point waren eigenaar van hun huis. De mensen in de Flats waren huurders. Point-gezinnen gingen naar de kerk, bleven bij elkaar, stonden in verkiezingstijd met borden op straathoeken. In de Flats deden mensen van alles. Ze leefden soms als beesten, met zijn tienden op een etage, met vuilnis op straat – Wellieville, noemden Sean en zijn vrienden op de Saint Mike het, gezinnen die van de steun leefden, hun kinderen naar openbare scholen stuurden, in scheiding lagen. Dus terwijl Sean in een zwarte broek en een blauw overhemd met zwarte das naar de Saint Mike’s Parochial ging, gingen Jimmy en Dave naar de Lewis M. Dewey School in Blaxton Street. Kinderen op de Looney & Dooney droegen straatkleden, en dat was *cool*, maar ze droegen dezelfde kleren meestal drie of vijf dagen achter elkaar, en dat was niet *zo cool*. Er hing een aura van vettigheid om hen heen – vettig haar, vettige huid, vettige kragen en manchetten. Veel van de jongens hadden dikke puisten en gingen voortijdig van school af. Sommige meisjes droegen een positiejurk als hun het eindexamen werd uitgereikt.

Dus als hun vaders er niet waren geweest, zouden ze waarschijnlijk nooit vrienden zijn geworden. Op doordeweekse dagen gingen ze nooit met elkaar om, maar ze hadden de zaterdagen, en die dagen hadden wel

iets, of ze nu in de achtertuin rondhingen of tussen de grindhopen bij Harvest Street door liepen, of de metro namen om naar de binnenstad te gaan – niet om iets te zien, gewoon om door de zwarte tunnels te rijden en het ratelen en gierend remmen van de wagons te horen als ze door een bocht gingen en de lichten aan en uit flikkerden – dat voelde voor Sean net zo aan als wanneer je je adem inhield. Als je bij Jimmy was, kon er van alles gebeuren. Als hij wist dat er regels waren – in de metro, op straat, in een bioscoop – liet hij dat nooit blijken.

Ze waren een keer in South Station, ze gooiden een oranje straathockeybal op het perron heen en weer, en Jimmy miste Seans worp en de bal kwam op het spoor terecht. Voordat Sean er erg in had, sprong Jimmy van het perron, het spoor op, bij de muizen en ratten en de derde rail, die onder stroom stond.

De mensen op het perron werden helemaal gek. Ze schreeuwden naar Jimmy. Een vrouw kreeg de kleur van sigarenas. Ze liet zich door haar knieën zakken en schreeuwde: ‘Kom terug, kom onmiddellijk terug, verdomme!’ Sean hoorde een dof gerommel, misschien een trein die in Washington Street de tunnel binnenreed, misschien vrachtwagens op de straat boven hen, en de mensen op het perron hoorden het ook. Ze zwaaiden met hun armen en keken vlug achterom, op zoek naar de metropolitie. Een man hield zijn onderarm voor de ogen van zijn dochter.

Jimmy hield zijn hoofd omlaag en tuurde in de duisternis onder het perron, op zoek naar de bal. Hij vond hem. Hij veegde er met de mouw van zijn shirt wat zwart vuil af en negeerde de mensen die op de gele lijn geknield zaten en hun handen naar hem uitstaken.

Dave porde Sean aan en zei net iets te hard: ‘Godskelere!’

Jimmy liep over het spoor naar de trap aan het uiteinde van het perron, waar de tunnel een diep donker gat vormde, en op dat moment bracht een zwaarder gerommel het station aan het trillen. De mensen sprongen nu op en neer en sloegen met hun vuisten tegen hun heupen. Jimmy nam de tijd. Hij liep zo’n beetje te slenteren, wierp een blik over zijn schouder, keek Sean grijnzend aan.

‘Hij lacht,’ zei Dave. ‘Hij is gewoon gek, weet je dat?’

Toen Jimmy de eerste trede van de betonnen trap had bereikt, staken mensen hun handen naar hem uit en trokken hem omhoog. Sean zag zijn voeten naar links zwaaien en zijn hoofd naar rechts gaan. Jimmy, in de greep van een grote man, leek erg klein en licht, alsof hij gevuld was met stro, maar hij hield die bal stevig tegen zijn borst, ook toen mensen zijn elleboog vastpakt en hij met zijn scheen tegen de rand van het perron stootte. Sean voelde dat Dave naast hem stond te trillen van de zenuwen. Sean keek naar de gezichten van de mensen die Jimmy naar boven trokken en hij zag geen bezorgdheid of angst meer, niets van de hulpeloos-

heid die hij een minuut geleden op hun gezichten had gezien. Hij zag woede, de gezichten van monsters, woest en verwrongen, alsof ze ieder moment een hap uit Jimmy konden nemen om hem daarna morsdood te slaan.

Ze kregen Jimmy het perron op en hielden hem daar vast. Ze klemden hun handen om zijn schouders en keken rond of ze iemand zagen die hun vertelde wat ze moesten doen. De trein denderde door de tunnel, en iemand schreeuwde, maar toen lachte er iemand – een schelle kakelende lach die Sean aan heksen bij een kookpot deed denken – want de trein kwam van de andere kant van het station, op weg naar het noorden, en Jimmy keek in de gezichten van de mensen die hem vasthielden, alsof hij wilde zeggen: *Zie je nou wel?*

Dave, naast Sean, liet een schelle giechellach horen en kotste in zijn eigen handen.

Sean wendde zich af. Hij vroeg zich af wat hij met dat alles te maken had.

Die avond nam Seans vader hem mee naar de werkplaats in de kelder. De werkplaats was een kleine ruimte met zwarte bankschroeven en kof-fiekannen vol spijkers en schroeven, keurige stapels hout onder de ge-blutste werkbank die de ruimte in tweeën deelde, hamers die in timmer-mansriemen hingen als pistolen in holsters, een lintzaag die aan een haak hing. Seans vader, die vaak als klusjesman in de buurt werkte, kwam naar deze ruimte om zijn vogelhuisjes te bouwen, en de planken die hij voor de bloemen van zijn vrouw onder de ramen zette. Hier in de-zie ruimte had hij de plannen gemaakt voor de achterveranda, die hij en zijn vrienden hadden gebouwd in een smoorhete zomer toen Sean vijf was, en hij ging hierheen als hij rust en stilte wilde, en soms ook als hij kwaad was, wist Sean, kwaad op Sean of Seans moeder of op zijn werk. De vogelhuisjes – kleine bouwwerken in allerlei stijlen, tudor of colo-nial of Victoriaans of een Zwitsers chalet – kwamen uiteindelijk op een stapel in de hoek van de kelder terecht, zoveel dat ze naar het Amazone-gebied zouden moeten verhuizen om genoeg vogels te vinden die erin konden wonen.

Sean zat op een oude rode barkruk, betastte de binnenkant van een grote zwarte bankschroef en voelde de olie en het zaagsel daarbinnen. Toen zei zijn vader: ‘Sean, hoe vaak moet ik dat nog zeggen?’

Sean trok zijn vinger terug en veegde de olie van zijn handpalm af.

Zijn vader pakte wat losse spijkers van de werkbank en deed ze in een geel koffieblik. ‘Ik weet dat je erg op Jimmy Marcus gesteld bent, maar als jullie tweeën voortaan met elkaar willen spelen, doen jullie dat in het zicht van het huis. Jouw huis, niet dat van hem.’

Sean knikte. Het had geen zin om zijn vader tegen te spreken wanneer hij zo zacht en langzaam sprak als hij nu deed. Elk woord kwam uit zijn mond alsof er een steentje aan vastzat.

‘We begrijpen elkaar?’ Zijn vader schoof het koffieblik naar rechts en keek Sean aan.

Sean knikte. Hij keek naar de dikke vingers van zijn vader, die zaagsel van de toppen wreven.

‘Hoe lang?’

Zijn vader greep omhoog en trok een sliert stof van een haak in het plafond. Hij kneedde het stof tussen zijn vingers en gooide het toen in de afvalbak onder de werkbank. ‘O, een hele tijd, zou ik zeggen. En Sean?’

‘Ja?’

‘Je hoeft hiermee niet bij je moeder aan te komen. Ze wil dat je na die stunt van vandaag nooit meer met Jimmy omgaat.’

‘Hij is niet zo slecht. Hij is...’

‘Dat zei ik niet. Hij is gewoon wild, en je moeder heeft al genoeg wildheid meegemaakt in haar leven.’

Sean zag iets glinsteren in het gezicht van zijn vader toen hij ‘wild’ zei, en hij wist dat hij een glimp opving van de andere Billy Devine, de Billy Devine die hij had opgebouwd uit flarden van dingen die hij zijn ooms en tantes had horen zeggen. De Oude Billy, noemden ze hem, de ‘herrieschopper’, zei zijn oom Colm een keer met een glimlach, de Billy Devine die korte tijd voor Seans geboorte verdwenen was om plaats te maken voor deze kalme, voorzichtige man met dikke, vlugge vingers die te veel vogelhuisjes bouwde.

‘Je weet waar we het over hebben gehad,’ zei zijn vader, en hij gaf een klopje op Seans schouder als teken dat hij kon gaan.

Sean verliet de werkplaats en liep door de koele kelderverdieping. Hij vroeg zich af of hij misschien om dezelfde reden zo graag met Jimmy omging als zijn vader met meneer Marcus, met wie hij van zaterdag tot zondagnacht zat te drinken en te hard en te plotseling in lachen uitbarstte – en of zijn moeder daar soms zo bang voor was.

Een paar zaterdagen later kwamen Jimmy en Dave Boyle zonder Jimmy’s vader langs het huis van de Devines. Ze klopten op de achterdeur. Sean was net klaar met zijn ontbijt en hij hoorde zijn moeder de deur openmaken en zeggen: ‘Goeiemorgen, Jimmy. Goeiemorgen, Dave.’ Ze zei dat met die beleefde stem die ze gebruikte tegen mensen die ze eigenlijk helemaal niet wilde zien.

Jimmy was die dag nogal stil. Het was of al die idiote energie als een springveer in hem samengetrokken zat. Sean kon bijna voelen hoe die energie tegen de wanden van Jimmy’s borst sloeg, nauwelijks door Jim-

my in bedwang gehouden. Jimmy leek kleiner, donkerder, alsof hij uit elkaar zou springen als je met een speld in hem prikte. Sean had dit al vaker meegemaakt. Jimmy was altijd al een beetje humeurig geweest. Toch vroeg Sean zich iedere keer weer af of Jimmy het onder controle had, of dat die stemmingen ineens in hem opkwamen, als een zere keel, of de nichten van zijn moeder, die kwamen aanzetten of ze nu welkom waren of niet.

Dave Boyle was op zijn irritantst als Jimmy zo was. Dave Boyle scheen te denken dat het zijn taak was om iedereen gelukkig te maken, en meestal maakte hij mensen daar alleen maar kwaad mee.

Toen ze op het trottoir stonden en zich afvroegen wat ze zouden gaan doen, Jimmy helemaal in zichzelf gekeerd en Sean nog niet helemaal wakker, onrustig schuifelend omdat ze de hele dag voor zich hadden, met als enige begrenzing de uiteinden van Seans straat, zei Dave: 'Hé, waarom likt een hond aan zijn ballen?'

Sean en Jimmy gaven geen antwoord. Ze hadden deze al gehoord, al duizend keer.

'Omdat hij het kan!' riep Dave Boyle gierend uit, en hij sloeg zijn handen voor zijn buik, alsof het zo grappig was dat het pijn deed.

Jimmy liep naar de versperringen die door wegwerkers waren neergezet omdat er een stuk trottoir moest worden vervangen. De mannen hadden gele waarschuwingtape met GEVAAR aan vier hekjes vastgemaakt, een rechthoekige barricade om het nieuwe stuk trottoir heen, maar Jimmy liet de tape springen door er gewoon tegenaan te lopen. Hij hurkte aan de rand neer, met zijn Keds nog op het oude trottoir, en gebruikte een takje om in het nog zachte cement dunne lijnen te tekenen die Sean aan de vingers van oude mannen deden denken.

'Mijn vader werkt niet meer met die van jou samen.'

'Waarom niet?' Sean hurkte bij Jimmy neer. Hij had geen stokje, maar hij wilde er wel een hebben. Hij wilde doen wat Jimmy deed, al wist hij niet waarom en al zou zijn vader hem een pak slaag geven als hij het deed.

Jimmy haalde zijn schouders op. 'Hij was slimmer dan zij. Ze waren bang voor hem omdat hij zoveel dingen wist.'

'Slimme dingen!' zei Dave Boyle. 'Hè, Jimmy?'

Hè, Jimmy? Hè, Jimmy? Dave was soms net een papegaai.

Sean vroeg zich af hoeveel iemand van snoep kon weten en waarom die informatie belangrijk zou zijn. 'Wat voor dingen?'

'Hoe de zaak beter zou kunnen draaien.' Jimmy was zo te horen niet erg zeker van zichzelf en haalde toen zijn schouders op. 'Nou ja, dingen. Belangrijke dingen.'

'O.'

‘Hoe de zaak moet draáien. Hè, Jimmy?’

Jimmy groef nog wat in het cement. Dave Boyle vond een eigen stok, boog zich over het zachte cement en begon een cirkel te tekenen. Jimmy fronste zijn wenkbrauwen en gooide zijn eigen stok weg. Dave hield op met tekenen en keek Jimmy aan met een gezicht van: Wat heb ik nu weer gedaan?

‘Weet je wat *cool* zou zijn?’ Jimmy’s stem was een beetje de hoogte ingegaan en daardoor trilde Seans bloed, waarschijnlijk omdat Jimmy onder *cool* meestal iets heel anders verstond dan alle andere mensen.

‘Wat?’

‘In een auto rijden.’

‘Ja,’ zei Sean langzaam.

‘Weet je...’ Jimmy hield zijn handpalmen naar voren. Aan het takje en het cement dacht hij al niet meer. ‘Alleen een blokje om.’

‘Alleen een blokje om,’ zei Sean.

‘Dat zou *cool* zijn, hè?’ Jimmy grijnsde.

Sean voelde dat hij ook een brede grijns op zijn gezicht kreeg. ‘Dat zou *cool* zijn.’

‘Het zou, eh, *cooler* dan alles zijn.’ Jimmy maakte een sprongetje van zo’n dertig centimeter boven de grond. Hij keek Sean met opgetrokken wenkbrauwen aan en sprong opnieuw.

‘Het zou *cool* zijn.’ Sean voelde het grote stuur al in zijn handen.

‘Ja, ja, ja.’ Jimmy sloeg op Seans schouder.

‘Ja, ja, ja.’ Sean sloeg op Jimmy’s schouder, en er golfde iets door hem heen, iets dat snel en glanzend was.

‘Ja, ja, ja,’ zei Dave, maar zijn stomp miste Jimmy’s schouder.

Een ogenblik lang was Sean zelfs vergeten dat Dave er was. Dat gebeurde vaak met Dave. Sean wist niet waarom.

‘Verdomde hartstikke *cool*.’ Jimmy lachte en sprong weer even op.

En Sean zag het al gebeuren. Ze zaten op de voorbank (Dave achterin, áls hij er al bij was) en ze reden, twee jongens van elf die door Buckingham reden, die naar hun vrienden claxonneerden, die op Dunboy Avenue racewedstrijden hielden met de oudere jongens, met gierende remmen en dikke rook van brandend rubber. Hij rook al hoe de lucht door het raam naar binnen stroomde, voelde de wind in zijn haar.

Jimmy keek door de straat. ‘Ken je mensen in deze straat die hun sleutel in hun auto laten zitten?’

Sean kende zulke mensen. Meneer Griffin liet ze onder zijn stoel liggen, en Dottie Fiore liet ze in haar handschoenvakje liggen, en de oude Makowski, de dronkaard die op alle uren van de dag en de nacht zijn Sinatra-platen te hard afdraaide, liet ze meestal gewoon in het contact zitten.

Maar toen hij Jimmy's blik volgde en de auto's eruit pikte waarvan hij wist dat er een sleutel in lag, voelde Sean een doffe pijn achter zijn ogen, en in het harde zonlicht dat op het metaal van de auto's schitterde voelde hij het gewicht van de straat, de huizen aan de straat, de hele Point en alles wat daar van hem verwacht werd. Hij was geen jongen die auto's stal. Hij was een jongen die op een dag zou gaan studeren, die iets van zichzelf zou maken dat groter en beter was dan voorman of lader van vrachtwagens. Dat was het plan, en Sean geloofde dat plannen uitkwamen als je goed oppaste, als je voorzichtig was. Het was zoiets als een film tot het eind uitzitten, hoe saai of onbegrijpelijk hij ook was. Want op het eind werden er soms dingen uitgelegd, of het eind zelf was zo goed dat het de moeite waard was geweest de rest uit te zitten.

Hij zei dat bijna tegen Jimmy, maar Jimmy liep al door de straat en keek in auto's. Dave rende met hem mee.

'Wat zou je zeggen van deze?' Jimmy legde zijn hand op de Bel Air van meneer Carlton. Zijn stem klonk hard in de droge bries.

'Hé, Jimmy?' Sean liep naar hem toe. 'Misschien een andere keer. Goed?'

Jimmy trok zijn gezicht helemaal samen. 'Wat bedoel je? We doen het. Het wordt goed. Hartstikke *cool*. Weet je nog wel?'

'Hartstikke *cool*,' zei Dave.

'We kunnen niet eens over het dashboard heen kijken.'

'Telefoonboeken.' Jimmy glimlachte in het zonlicht. 'We halen ze uit jouw huis.'

'Telefoonboeken,' zei Dave. 'Ja!'

Sean stak zijn armen uit. 'Nee. Kom nou.'

Jimmy's glimlach stierf weg. Hij keek naar Seans armen alsof hij ze bij de ellebogen wilde afhakken. 'Waarom wil je niet gewoon iets voor de lol doen? Hm?' Hij trok aan de deurkruk van de Bel Air, maar die zat op slot. Gedurende een seconde bewogen de spiertjes in Jimmy's wangen en trilde zijn onderlip. Toen keek hij Sean met een wilde eenzaamheid aan, en Sean had meteen medelijden met hem.

Dave keek naar Jimmy en toen naar Sean. Zijn arm schoot stuntelig uit en raakte Seans schouder. 'Ja, waarom doe je niet iets voor de lol?'

Sean kon niet geloven dat Dave hem zojuist een stomp had verkocht. Dave.

Hij stompte Dave in de borst, en Dave ging zitten.

Jimmy gaf Sean een duw. 'Wat doe je nou?'

'Hij sloeg me,' zei Sean.

'Hij sloeg je niet,' zei Jimmy.

Seans ogen gingen wijdopen van ongeloof en Jimmy deed hem na.

'Hij sloeg me.'

‘Hij sloeg me,’ zei Jimmy met een meisjesstem, en hij gaf Sean weer een duw. ‘Hij is mijn vriend, verdomme.’

‘Ik ook,’ zei Sean.

‘Ik ook,’ zei Jimmy. ‘Ik ook, ik ook, ik ook.’

Dave Boyle stond op en lachte.

‘Hou op,’ zei Sean.

‘Hou op, hou op, hou op.’ Jimmy gaf Sean weer een duw. De muizen van zijn handen drukten tegen Seans ribben. ‘Dwing me. Wou je me dwingen?’

‘Wil je hem dwingen?’ En Dave gaf Sean nu een duw.

Sean had geen idee hoe dit gebeurd was. Hij kon zich niet eens meer herinneren waarom Jimmy kwaad was geworden of waarom Dave zo stom was geweest hem te slaan. Daarnet stonden ze nog bij de auto en nu stonden ze midden op straat en gaf Jimmy hem een duw en was Jimmy’s gezicht helemaal verwrongen, zijn ogen zwart en klein, en begon Dave zich er ook mee te bemoeien.

‘Kom op. Dwing me.’

‘Ik ga niet – ’

Weer een duw. ‘Kom op, mietje.’

‘Jimmy, kunnen we niet gewoon – ?’

‘Nee, dat kunnen we niet. Ben jij een watje, Sean? Hè?’

Hij wilde hem weer een duw geven maar deed dat niet, en die wilde (en vermoede, zag Sean nu ook plotseling) eenzaamheid trok zijn gezicht weer samen, want op dat moment keek hij langs Sean naar iets dat door de straat naderde.

Het was een donkerbruine auto, hoekig en lang, het soort auto waarin rechercheurs reden, een Plymouth of zoiets, en de bumper stopte bij hun benen en de twee politiemannen keken door de voorruit naar hen, hun gezichten waterig in de weerspiegeling van bomen op de voorruit.

Sean had het gevoel dat er opeens een schokje door de ochtend ging, een verschuiving in het licht.

De bestuurder stapte uit. Hij leek een politiemann – gemillimeterd blond haar, rood gezicht, wit overhemd, een zwart-en-goudkleurige nylon das, een dikke bierbuik die als een stapel pannenkoeken over de gesp van zijn riem hing. De andere man zag er ziek uit. Hij was mager en vermoed en bleef op zijn plaats zitten. Zijn ene hand streek door zijn vettige zwarte haar en hij keek in het zijspiegeltje toen de drie jongens naar de deur aan de bestuurderskant kwamen.

De vlezige man wenkte hen met zijn gekromde vinger naar zich toe tot ze recht tegenover hem stonden. ‘Mag ik jullie wat vragen?’ Hij boog zich naar zijn dikke buik en zijn kolossale hoofd vulde Seans hele blikveld. ‘Vinden jullie het een goed idee om midden op straat te gaan vechten?’

Sean zag een goudkleurig insigne dat een eindje voor de rechterheup van de grote man aan zijn riem was vastgemaakt.

‘Wat zei je?’ De politieman maakte een kom van zijn hand achter zijn oor.

‘Nee, meneer.’

‘Nee, meneer.’

‘Nee, meneer.’

‘Een stel schoffies, hè? Dát zijn jullie.’ Hij wees met zijn grote duim naar de man op de voorbank. ‘Jullie komen mij en mijn collega de strot uit, jullie straatschoffies uit East Buckingham die fatsoenlijke mensen van de straat jagen. Weet je dat?’

Sean en Jimmy zeiden niets.

‘Het spijt ons,’ zei Dave Boyle. Hij keek of hij ieder moment in huilen kon uitbarsten.

‘Komen jullie uit deze straat?’ vroeg de grote politieman. Hij tuurde naar de huizen aan de linkerkant van de straat, alsof hij alle bewoners kende en hen meteen zou oppakken als ze logen.

‘Ja,’ zei Jimmy, en hij keek over zijn schouder naar Seans huis.

‘Ja, meneer,’ zei Sean.

Dave zei niets.

De politieman keek hem aan. ‘Hm? Zei je iets, jongen?’

‘Wat?’ Dave keek Jimmy aan.

‘Niet hém aankijken. Míj aankijken.’ De grote politieman haalde luidruchtig adem door zijn neusgaten. ‘Woon jij hier, jongen?’

‘Hè? Nee.’

‘Nee?’ De politieman boog zich naar Dave toe. ‘Waar woon je, jongen?’

‘Rester Street.’ Hij keek nog steeds Jimmy aan.

‘Uitschot van de Flats in de Point?’ De kersenrode lippen van de politieman bewogen alsof hij aan een lolly zoog. ‘Dat kan niet goed voor de zaken zijn, hè?’

‘Meneer?’

‘Is je moeder thuis?’

‘Ja, meneer.’ Er liep een traan over Daves wang en Sean en Jimmy keken een andere kant op.

‘Nou, dan moeten we maar eens met haar gaan praten. Dan zullen we haar eens vertellen wat haar lieve zoontje uitspookt.’

‘Ik... Ik...’ hakkelde Dave.

‘Instappen.’ De politieman maakte de achterdeur open en Sean ving een zweem van appels op, een frisse oktobergeur.

Dave keek Jimmy aan.

‘Instappen,’ zei de politieman. ‘Of wil je dat ik je handboeien omdoe?’

‘Ik...’

‘Wát?’ De politieman klonk nu woedend. Hij sloeg tegen de bovenkant van de open deur. ‘Instappen, verdomme.’

Dave ging huilend op de achterbank zitten.

De politieman wees met zijn dikke vinger naar Jimmy en Sean. ‘Ga tegen jullie moeder zeggen wat jullie hebben uitgespookt. En laat me niet nog eens zien dat jullie snotapen op straat aan het vechten zijn.’

Jimmy en Sean deden een stap achteruit, en de politieman sprong in zijn auto en reed weg. Ze zagen hem de hoek omgaan. Daves hoofd, donker door de afstand en de schaduw, keek naar hen achterom. En toen was de straat weer leeg. Het leek of alle geluiden door het dichtslaan van de autodeur waren weggestorven. Jimmy en Sean stonden waar de auto had gestaan. Ze keken naar hun voeten, naar weerskanten van de straat, behalve naar elkaar.

Sean had weer die schokkende gewaarwording. Ditmaal ging het gepaard met de smaak van oude centen in zijn mond. Zijn maag voelde aan alsof hij met een lepel was uitgehold.

Toen zei Jimmy het:

‘Jij begon ermee.’

‘Hij begon ermee.’

‘Jij. En nu is hij de pineut. Zijn moeder is niet goed snik. Wie weet wat ze gaat doen als hij door twee smerissen wordt thuisgebracht.’

‘Ik was niet begonnen.’

Jimmy gaf hem een duw, en ditmaal duwde Sean terug, en toen lagen ze over de grond te rollen.

‘Hé!’

Sean rolde zich van Jimmy af en ze stonden beiden op, bang dat ze de twee politiemannen weer zouden zien. In plaats daarvan zagen ze meneer Devine. Hij liep van zijn voordeur hun richting uit.

‘Wat doen jullie toch?’

‘Niets.’

‘Niets.’ Seans vader fronste zijn wenkbrauwen. Hij had inmiddels het trottoir bereikt. ‘Ga van het midden van de straat af.’

Ze kwamen bij hem op het trottoir staan.

‘Waren jullie niet met zijn drieën?’ Meneer Devine keek door de straat. ‘Waar is Dave?’

‘Wat?’

‘Dave?’ Seans vader keek Sean en Jimmy aan. ‘Was Dave niet bij jullie?’

‘We waren op straat aan het vechten.’

‘Wat?’

‘We waren op straat aan het vechten en toen kwam de politie.’

‘Wanneer was dat?’
‘Zo’n vijf minuten geleden.’
‘Goed. Dus de politie kwam.’
‘En ze pikten Dave op.’
Seans vader keek weer door de straat. ‘Wát? Ze pikten hem op?’
‘Om hem naar huis te brengen. Ik loog. Ik zei dat ik hier woonde. Daar zei dat hij in de Flats woonde, en ze...’
‘Waar heb je het over? Sean, hoe zagen die politiemannen eruit?’
‘Hm?’
‘Droegen ze uniformen?’
‘Nee. Nee, ze...’
‘Hoe wist je dan dat ze politie waren?’
‘Dat wist ik niet. Ze...’
‘Ze wát?’
‘Hij had een insigne,’ zei Jimmy. ‘Aan zijn riem.’
‘Wat voor insigne?’
‘Goudkleurig?’
‘Goed. Maar wat stond erop?’
‘Hè?’
‘De woorden. Waren er woorden die je kon lezen?’
‘Nee. Ik weet het niet.’
‘Billy?’

Ze keken allemaal op naar Seans moeder, die in de deuropening stond, haar gezicht strak en nieuwsgierig.

‘Hé, schat? Wil je even naar het politiebureau bellen? Zou je willen vragen of politiemannen in burger een jongen hebben opgepakt omdat hij op straat aan het vechten was.’

‘Een jongen.’

‘Dave Boyle.’

‘O, Jezus. Zijn moeder.’

‘Daar gaat het nou even niet om. Goed? Laten we horen wat de politie te zeggen heeft. Ja?’

Seans moeder ging weer naar binnen. Sean keek zijn vader aan. Blijkbaar wist hij niet waar hij met zijn handen naartoe moest. Hij stak ze in zijn zakken, haalde ze er toen weer uit, veegde ze af aan zijn broek. ‘Verdomme,’ zei hij toen erg zachtjes, en hij keek naar het eind van de straat, alsof Dave daar ergens in de lucht zweefde, een dansende luchtspiegeling, net buiten Seans gezichtsveld.

‘Hij was bruin,’ zei Jimmy.

‘Wat?’

‘Die auto. Hij was donkerbruin. Een Plymouth of zoiets.’

‘Verder nog iets?’

Sean probeerde het zich voor de geest te halen, maar het lukte niet. Hij kon de auto alleen zien als iets dat zijn gezichtsveld blokkeerde, niet als iets dat daar deel van uitmaakte. De auto had mevrouw Ryans oranje Pinto aan het oog onttrokken, en de onderste helft van haar heg, maar Sean kon de auto zelf niet zien.

‘Hij rook naar appels,’ zei hij.

‘Wat?’

‘Naar appels. De auto rook naar appels.’

‘Hij rook naar appels,’ zei zijn vader.

Een uur later stelden twee andere politiemannen in Seans keuken Sean en Jimmy een heleboel vragen, en toen kwam er een derde man die op grond van wat Jimmy en Sean hem vertelden tekeningen maakte van de mannen in de bruine auto. De grote blonde politiemann leek op het tekenpapier veel gemener, en zijn gezicht was nog groter, maar verder was hij het. De tweede man, die de hele tijd in het spiegeltje had gekeken, leek eigenlijk helemaal nergens op, een vaag waas met zwart haar, want Sean en Jimmy konden zich niet veel van hem herinneren.

Jimmy’s vader kwam ook. Hij stond in de hoek van de keuken, kwaad en ontdaan, zijn ogen waterig, een beetje wankelend, alsof de muur achter hem de hele tijd heen en weer ging. Hij sprak niet met Seans vader, en niemand sprak met hem. Nu zijn gewone aanleg voor onverhoede bewegingen aan banden was gelegd, leek hij Sean kleiner, bijna minder echt, alsof hij, als Sean even niet keek, in het behang zou kunnen opgaan.

Nadat ze alles vier of vijf keer hadden doorgenomen, ging iedereen weg – de politiemannen, de man die de tekeningen had gemaakt, Jimmy en zijn vader. Seans moeder ging naar de slaapkamer en deed de deur dicht, en een paar minuten later hoorde Sean haar zachtjes huilen.

Hij ging op de veranda zitten en zijn vader zei tegen hem dat hij niets verkeerd had gedaan en dat het verstandig van hem en Jimmy was geweest om niet in die auto te stappen. Zijn vader gaf een klopje op zijn knie en zei dat het allemaal goed zou komen. Dave is vanavond weer thuis, je zult het zien.

Toen zweeg zijn vader. Hij nam slokjes van zijn bier en bleef bij Sean zitten, maar Sean kon merken dat hij niet meer echt bij hem was. Misschien was hij in gedachten in de slaapkamer bij Seans moeder, of was hij in de kelder bezig zijn vogelhuisjes te bouwen.

Sean keek door de straat naar de rij auto’s, de glinstering daarvan. Hij zei tegen zichzelf dat dit – dit alles – deel uitmaakte van een plan dat volkomen logisch was. Hij kon het alleen nog niet zien. Maar op een dag

zou hij het begrijpen. De adrenaline die door zijn lichaam had gestroomd sinds Dave was weggereden en hij en Jimmy vechtend over straat waren gerold, trok eindelijk door zijn poriën weg, als een afvalstof.

Hij zag de plaats waar hij, Jimmy en Dave Boyle bij de Bel Air hadden gevochten en hij wachtte tot zich na het wegtrekken van de adrenaline nieuwe holle plekken in zijn lichaam hadden gevormd. Hij wachtte tot het plan zich opnieuw vormde en begrijpelijk werd. Hij wachtte en keek naar de straat en voelde het gonzen ervan en wachtte nog wat meer, en toen stond zijn vader op en gingen ze weer naar binnen.

Jimmy liep achter de oude man aan naar de Flats terug. De oude man slingerde een beetje en rookte zijn sigaretten tot het uiterste eindje op en mompelde in zichzelf. Wanneer ze thuiskwamen, zou zijn vader hem misschien een pak slaag geven, misschien niet, dat wist je nooit. Nadat hij zijn baan had verloren, had hij tegen Jimmy gezegd dat hij nooit meer naar het huis van de Devines mocht gaan, en Jimmy nam aan dat hij zou moeten boeten omdat hij die regel had overtreden. Maar misschien niet vandaag. Zijn vader had die dronken slaperigheid over zich, en als hij dat had, ging hij meestal aan de keukentafel zitten zodra hij thuiskwam en dronk hij door tot hij met zijn hoofd op zijn armen in slaap viel.

Voor alle zekerheid bleef Jimmy enkele passen achter hem. Hij gooi- de de bal in de lucht en ving hem op in de honkbalhandschoen die hij uit Seans huis had gestolen toen de politiemannen afscheid van de Devines namen. Niemand had zelfs maar een woord tegen Jimmy en zijn vader gezegd toen ze door de gang naar de voordeur liepen. De deur van Seans kamer had opengestaan, en Jimmy had de handschoen op de vloer zien liggen, met de bal erin, en hij was vlug de kamer ingestapt en had de handschoen opgeraapt, en daarna waren hij en zijn vader naar buiten ge- gaan. Hij had geen idee waarom hij die handschoen had gestolen, zeker niet om de verraste, trotse flonkering in de ogen van de oude man toen hij het deed. Dat niet. Wat kon hem die kerel schelen?

Het had iets te maken met Sean, die Dave Boyle had geslagen en had gezegd dat hij een auto wilde stelen, en met andere dingen in de loop van het jaar dat ze vrienden waren geweest, met het gevoel dat als Sean hem iets gaf – honkbalkaartjes, een halve reep, wat dan ook – het altijd een soort aalmoes was.

Toen Jimmy de handschoen net had opgepakt en ermee was weggelopen, had hij zich uitbundig gevoeld. Even later, toen ze Buckingham Avenue overstaken, had hij zich geschaamd, zoals altijd wanneer hij iets had gestolen. Hij was kwaad geweest op wie of wat het ook was dat hem

die dingen liet doen. Maar weer een tijdje later, toen ze al door Crescent liepen, de Flats in, ging er een golf van trots door hem heen toen hij eerst naar de armoedige etagewoningen en vervolgens naar de honkbalhandschoen in zijn hand keek.

Jimmy had de handschoen gestolen en dat gaf hem een slecht gevoel. Sean zou hem missen. Jimmy had de handschoen gestolen en dat gaf hem een goed gevoel. Sean zou hem missen.

Jimmy keek naar zijn vader, die voor hem uit strompelde, de ouwe lul die erbij liep alsof hij ieder moment in elkaar kon zakken en in een modderplas kon veranderen, en hij haatte Sean.

Hij haatte Sean en het was stom van hem geweest dat hij had gedacht dat ze vrienden konden zijn, en hij wist dat hij die handschoen de rest van zijn leven zou houden, dat hij ervoor zou zorgen, dat hij hem nooit aan iemand zou laten zien. En hij zou dat verrekte ding nooit, niet één keer, gebruiken. Hij zou nog liever doodgaan dan dat hij dat deed.

Terwijl hij en de oude man in de diepe schaduw van het luchtspoor liepen en het laagste punt van de Crescent naderden, waar de goederentreinen langs de oude, armoedige drive-inbioscoop en het Penitentiary Channel daarachter rommelden, keek Jimmy naar de Flats die zich voor hem uitstrekten en wist hij – diep, diep in zijn borst – dat ze Dave Boyle nooit meer zouden zien. Waar Jimmy woonde, in Rester Street, gapten ze de hele tijd. Jimmy's Big Wheel was gestolen toen hij vier was, zijn moeder hing de kleren tegenwoordig binnen te drogen, want er was al zoveel van de lijn in de achtertuin gehaald. Als er iets gestolen was, voelde je je anders dan wanneer je iets op een andere manier was kwijtgeraakt. Je voelde in je borst dat het nooit terug zou komen. Dat gevoel had hij nu als hij aan Dave dacht. Misschien had Sean op dat moment datzelfde gevoel als hij aan zijn honkbalhandschoen dacht. Misschien stond hij nu bij de lege plek op de vloer waar die handschoen had gelegen en wist hij, zonder het zelf te begrijpen, dat die handschoen nooit, nooit terug zou komen.

Het was ook jammer, want Jimmy had Dave graag gemogen, al had hij meestal niet kunnen zeggen waarom. Er was gewoon iets aan die jongen, misschien alleen de manier waarop hij er steeds was geweest, al merkte je hem vaak niet eens op.

Vier dagen

Jimmy had het mis.

Dave Boyle keerde vier dagen na zijn verdwijning naar de buurt terug. Hij zat op de voorbank van een politieauto. De twee agenten die hem naar huis brachten, lieten hem met de sirene spelen en de kolf van het geweer onder het dashboard aanraken. Ze gaven hem een ere-insigne, en toen ze hem bij het huis van zijn moeder in Rester Street afleverden, waren er verslaggevers van de kranten en de televisie bij. Een van de agenten, een zekere Eugene Kubiaki, tilde Dave uit de auto en zwaaide Daves benen hoog over het trottoir voordat hij hem voor zijn huilende, giechelende, bevende moeder neerzette.

Er stond die dag een menigte in Rester Street – ouders, kinderen, een postbode, de twee kleine, dikke gebroeders Varkenspoot die de winkel op de hoek van Rester Street en Sydney Street hadden, en zelfs juffrouw Powell, de onderwijzeres van Dave en Jimmy in de vijfde klas van de Looey & Dooey. Jimmy stond bij zijn moeder. Zijn moeder hield zijn achterhoofd tegen zich aan en drukte haar vochtige handpalm tegen zijn voorhoofd, alsof ze zich ervan wilde vergewissen dat hij niet hetzelfde had opgelopen als Dave. Jimmy was even jaloers toen Dave door agent Kubiaki over het trottoir werd gezwaaid. Die twee lachten als oude vrienden en de mooie juffrouw Powell klapte in haar handen.

Ik zat ook bijna in die auto, wilde Jimmy iemand vertellen. Hij wilde het vooral aan juffrouw Powell vertellen. Ze was mooi en ze was zo schoon, en als ze lachte kon je zien dat een van haar boventanden een beetje scheef stond, en dat maakte haar voor Jimmy nog mooier. Jimmy wilde haar vertellen dat hij bijna in die auto had gezeten. Hij wilde zien of ze dan dezelfde uitdrukking op haar gezicht kreeg als waarmee ze nu naar Dave keek. Hij wilde haar vertellen dat hij de hele tijd aan haar had gedacht, en in zijn gedachten was hij ouder en kon hij autorijden en haar naar plaatsen brengen waar ze veel naar hem glimlachte, en ze gingen

ergens picknicken en ze moest lachen om alles wat hij zei en dan kon je die tand zien en ze streek met haar handpalm over zijn gezicht.

Maar juffrouw Powell voelde zich niet op haar gemak. Dat kon Jimmy zien. Nadat ze iets tegen Dave had gezegd en zijn gezicht had aangeraakt en een kus op zijn wang had gegeven – ze kuste hem twee keer – kwamen andere mensen naar voren. Juffrouw Powell ging opzij en stond op het gebarsten trottoir naar de scheefhangende etagewoningen te kijken, met teerpapier dat opkrulde zodat je het hout eronder kon zien, en ze leek Jimmy jonger en tegelijk harder, alsof ze plotseling iets van een non had, met haar hand op haar haar om te voelen of haar kap nog goed zat, haar kleine neusje trillend en klaar om te oordelen.

Jimmy wilde naar haar toe gaan, maar zijn moeder hield hem stevig vast en trok zich niets van zijn gewriemel aan, en toen liep juffrouw Powell naar de hoek van Rester Street en Sydney Street en zag Jimmy haar opgewonden naar iemand zwaaien. Een hippieachtige man kwam aanrijden in een hippieachtige gele convertible met verbleekte purperen bloemblaadjes op de verweerde portieren, en juffrouw Powell stapte in de auto en ze reden weg. Nee, dacht Jimmy.

Hij ontworstelde zich eindelijk aan de greep van zijn moeder en ging midden op straat staan, kijkend naar de menigte die zich om Dave verdrong. Hij wou dat hij in die auto was gestapt, alleen al om iets van de aanbidding te krijgen die Dave nu ten deel viel, om al die ogen naar hem te zien kijken alsof hij iets bijzonders was.

Het werd een groot feest in Rester Street. Iedereen rende van camera naar camera, in de hoop op de televisie te komen of zichzelf in de krant te zien – Ja, ik ken Dave, hij is mijn beste vriend, ik ben met hem opgegroeid, weet u, een geweldige jongen, gelukkig is hij heelhuids teruggekomen.

Iemand zette een brandkraan open en het water spoot als een zucht van verlichting Rester Street in, en kinderen gooiden hun schoenen in de goot en stroopten hun broek op en dansten in het stromende water. De ijswagen kwam aanrijden en Dave mocht kiezen wat hij wilde, gratis, en zelfs meneer Pakinaw, een chagrijnige oude weduwnaar die met een luchtbuks op eekhoorns schoot (en soms ook op kinderen, als hun ouders niet keken) en die de hele tijd schreeuwde dat het stil moest zijn – ‘Verdomme, kan het nou eindelijk eens...’ – deed zijn raam open, zette zijn luidsprekers tegen de hor en meteen daarop hoorde je Dean Martin zingen: ‘Memories Are Made of This’ en ‘Volare’ en meer van die shit waar Jimmy onder andere omstandigheden van moest kotsen maar die vandaag helemaal op zijn plaats was. Vandaag zweefde de muziek als lichtgekleurde stroken crêpepapier door Rester Street. De muziek vermengde zich met het ruisen van het water uit de brandkraan. Een paar

kerels die achter in de winkel van de Gebroeders Varkenspoot zaten te kaarten, sjuowden een klaptafel en een kleine grill naar buiten, en even later bracht iemand anders koelbakken met Schlitz en Narragansett, en de lucht werd vet van de geur van gegrilde hotdogs en Italiaanse worst, een walmende, rokerige, verschroeide geur, en al die bierblikjes deden Jimmy aan Fenway Park en zomerse zondagen denken, aan dat strakke geluksgevoel dat je in je borst kreeg als de grote mensen zich ontspannen en zich meer als kinderen gedroegen, iedereen lachend, iedereen jonger en vrolijker en blij met elkaars gezelschap.

Dit was wat Jimmy, zelfs in het diepste van zijn duisterste haatgevoelens na een pak slaag van de oude man of de diefstal van iets waarom hij veel had gegeven – dít was het wat hij zo mooi vond aan deze buurt, dat mensen plotseling een jaar van pijn en klachten en gebarsten lippen en geldzorgen en oude rancunes van zich af konden gooien en zich helemaal lieten gaan, alsof er nooit iets slechts in hun leven was gebeurd. Op St. Patrick of Buckingham Day, soms op de Vierde Juli, de nationale feestdag, of als de Sox in september goed speelden, of zoals nu, als iets dat ze met zijn allen hadden verloren was teruggevonden – vooral dan – kon deze buurt in een koortsachtige uitbundigheid losbarsten.

In de Point was dat anders. Zeker, in de Point hadden ze buurtfeesten, maar die waren altijd gepland, de noodzakelijke vergunningen waren aangevraagd, iedereen zorgde ervoor dat niemand de auto's beschadigde, dat niemand de gazons vertrapte – Pas op, ik heb die schutting net geverfd.

In de Flats had de helft van de mensen geen gazon, en de schuttingen hingen scheef, dus wat kon het schelen? Als je feest wilde vieren, vierde je feest, want dat had je verdomme wel een keer verdiend. Vandaag waren er geen bazen. Geen ambtenaren van de sociale dienst die kwamen controleren, geen incasseerders van financieringsbedrijven. En wat de politie betrof – ach, de agenten waren erbij en vierden het feest gewoon mee. Agent Kubiaki pakte een broodje met pikante worst van de grill en zijn collega nam een blikje bier mee voor later. De journalisten waren allemaal naar huis en de zon begon al onder te gaan, zodat in de straat de schemering van etenstijd kwam te hangen, maar geen van de vrouwen was aan het koken en er ging ook niemand naar binnen.

Behalve Dave. Dave was weg, besepte Jimmy toen hij uit het water van de spuitende brandkraan stapte en zijn broekspijpen uitkneep, zijn T-shirt weer aantrok en in de rij ging staan voor een hotdog. Daves feest was in volle gang, maar Dave zelf was blijkbaar naar binnen gegaan, en zijn moeder ook, en toen Jimmy naar hun ramen op één hoog keek, was de zonwering dicht. Het zag er troosteloos uit.

Die dichte zonwering deed hem om de een of andere reden aan juf-

frouw Powell denken, zoals ze in die hippie-auto was gestapt, en hij voelde zich vuil en verdrietig bij de herinnering. Hij had naar haar rechter kuit en enkel gekeken toen ze in de auto stapte, voordat ze de deur dichtdeed. Waar ging ze heen? Reed ze nu over de snelweg en liet ze de wind door haar haren golven zoals de muziek door Rester Street golfde? Daalde de duisternis over hen neer in die hippie-auto terwijl ze wegreden... waarheen? Jimmy wilde dat weten, maar hij wilde het tegelijk niet weten. Hij zou haar de volgende dag op school zien – tenzij ze iedereen een dag vrij gaven om Daves terugkeer te vieren – en hij zou het haar willen vragen, maar dat zou hij niet doen.

Jimmy nam zijn hotdog en ging hem op de stoeprand tegenover Daves huis zitten opeten. Toen hij hem ongeveer half op had, ging een van de zonweringen omhoog en zag hij Dave in het raam staan. Dave keek naar hem. Jimmy hield zijn half opgegeten hotdog bij wijze van groet omhoog, maar Dave reageerde niet, zelfs niet toen Jimmy het een tweede keer probeerde. Dave staarde alleen maar. Hij staarde naar Jimmy, en hoewel Jimmy zijn ogen niet kon zien, kon hij voelen dat er niets dan leegte in zat. Leegte, en verwijt.

Jimmy's moeder kwam naast hem op de stoeprand zitten en Dave ging van het raam vandaan. Jimmy's moeder was een kleine, magere vrouw met heel licht haar. Voor iemand die zo mager was bewoog ze zich alsof ze stapels bakstenen op elk van haar schouders had, en ze zuchtte veel en op zo'n manier dat Jimmy zich afvroeg of ze wel wist dat het geluid uit haarzelf kwam. Hij keek weleens naar foto's van haar die genomen waren voordat ze zwanger van hem was geworden, en daarop leek ze lang niet zo mager en veel jonger, als een tienermeisje (en toen hij het uitrekende, was ze dat destijds ook geweest). Op de foto's was haar gezicht ronder geweest, zonder lijnen bij haar ogen of op haar voorhoofd, en ze had een mooie, brede glimlach die een klein beetje angstig leek, of misschien nieuwsgierig, dat kon Jimmy nooit met zekerheid zeggen. Zijn vader had hem wel duizend keer verteld dat Jimmy haar bijna had gedood toen hij naar buiten kwam, dat ze had gebloed en gebloed tot de dokters bang waren dat ze niet meer zou ophouden met bloeden. Het had haar helemaal verzwakt, had zijn vader gezegd. En natuurlijk zouden er geen baby's meer komen. Niemand zou dat een tweede keer willen doormaken.

Ze legde haar hand op Jimmy's knie en zei: 'Hoe gaat het, Soldaat Joe?' Zijn moeder gaf hem altijd bijnamen, die ze vaak ter plekke verzon. De helft van de tijd wist Jimmy niet wat ze met zo'n bijnaam bedoelde.

Hij haalde zijn schouders op. 'Je weet wel.'
'Je hebt niets tegen Dave gezegd.'

‘Je wilde me niet bij je vandaan laten gaan, ma.’

Zijn moeder haalde haar hand van zijn knie en sloeg haar armen om zich heen, huiverend in de kille schemering. ‘Ik bedoelde, daarna. Toen hij nog buiten was.’

‘Ik zie hem morgen op school.’

Zijn moeder viste haar Kents uit de zak van haar spijkerbroek en stak er een op. Ze blies de rook snel weer uit. ‘Ik denk niet dat hij morgen naar school gaat.’

Jimmy at de rest van zijn hotdog op. ‘Nou, binnenkort dan. Ja?’

Zijn moeder knikte en blies nog wat meer rook uit. Ze steunde met haar elleboog op haar hand en rookte en keek naar Daves ramen op. ‘Hoe was het vandaag op school?’ zei ze, al scheen ze niet echt in een antwoord geïnteresseerd te zijn.

Jimmy haalde zijn schouders op. ‘Goed.’

‘Ik heb die juf van je ontmoet. Ze is aardig.’

Jimmy zei niets.

‘Heel aardig,’ herhaalde zijn moeder in een grijs lint van uitgeblazen rook.

Jimmy zei nog steeds niets. Meestal wist hij niet wat hij tegen zijn ouders moest zeggen. Zijn moeder was zo moe. Ze staarde naar plaatsen die Jimmy niet kon zien en rookte haar sigaretten, en de helft van de tijd hoorde ze hem pas als hij iets een paar keer had herhaald. Zijn vader was meestal kwaad, en ook als hij dat niet was en best aardig deed, wist Jimmy dat hij ieder moment in een kwaaië dronken kerel kon veranderen die Jimmy een klap gaf omdat hij iets zei waarom hij een halfuur eerder nog zou hebben gelachen. En hij wist dat, hoe hij zijn best ook deed om te doen alsof het niet zo was, hij zowel zijn vader als zijn moeder in zich had – de lange stilten van zijn moeder en de plotselinge woedeaanvallen van zijn vader.

Als Jimmy zich niet afvroeg hoe het zou zijn om juffrouw Powells vriendje te zijn, vroeg hij zich soms af hoe het zou zijn om haar zoon te zijn.

Zijn moeder keek nu naar hem, haar sigaret bij haar oor, haar ogen klein en onderzoekend.

‘Wat?’ zei hij, en hij keek haar met een beschaamd glimlachje aan.

‘Jij hebt een mooie glimlach, Cassius Clay.’ Ze glimlachte naar hem terug.

‘Ja?’

‘Ja. Je zult veel harten breken.’

‘Eh, goed,’ zei Jimmy, en ze lachten allebei.

‘Je zou wat meer kunnen praten,’ zei zijn moeder.

Jij ook, wilde Jimmy zeggen.

‘Maar dat geeft niet. Vrouwen houden van stille types.’

Over de schouder van zijn moeder zag Jimmy zijn vader het huis uit strompelen, zijn kleren verkreukeld en zijn gezicht opgezet van de slaap of de drank of beide. Zijn vader keek naar het feest dat op straat aan de gang was alsof hij zich niet kon voorstellen waar het vandaan was gekomen.

Zijn moeder volgde Jimmy’s blik en toen ze hem weer aankeek, was ze op slag moe. De glimlach was zo volkomen van haar gezicht verdwenen dat het je zou verbazen dat je wist hoe ze er een kon produceren. ‘Hé, Jim.’

Hij vond het geweldig als ze hem ‘Jim’ noemde. Het gaf hem het gevoel dat ze samen iets geheims deden.

‘Ja?’

‘Ik ben erg blij dat je niet in die auto bent gestapt, schat.’ Ze kuste hem op zijn voorhoofd en Jimmy zag haar ogen glinsteren, en toen stond ze op en liep naar een aantal van de andere moeders. Ze bleef met haar rug naar haar man toe staan.

Jimmy keek op en zag Dave weer in het raam naar hem kijken. Hij had nu ergens in de kamer een zacht geel licht achter zich. Ditmaal probeerde Jimmy niet eens te zwaaien. Nu de politie en de journalisten allemaal weg waren, en het feest al zo ver heen was dat waarschijnlijk niemand meer wist waardoor het begonnen was, voelde Jimmy hoe Dave daar in die woning stond, met alleen zijn gekke moeder bij zich, omringd door bruine muren en zwakke gele lichten terwijl beneden hen het feest in alle hevigheid was losgebarsten.

En hij was weer blij dat hij niet in die auto was gestapt.

Beschadigd. Dat had Jimmy’s vader de vorige avond tegen zijn moeder gezegd: ‘Ook als ze hem levend vinden, is die jongen beschadigd. Nooit meer dezelfde.’

Dave stak zijn hand op. Hij hield hem bij zijn schouder en bewoog hem een hele tijd niet, en toen Jimmy terugzwaaide, voelde hij dat er een droefheid bij hem naar binnen sloop. Die droefheid drong diep in hem door en breidde zich met kleine golfjes uit. Hij wist niet of die droefheid iets met zijn vader of zijn moeder of juffrouw Powell of deze straat te maken had, of met Dave, die zijn hand zo lang op dezelfde plaats hield terwijl hij daar in dat raam stond, maar wat de oorzaak ook was – een van die dingen of al die dingen – het zou nooit meer uit hem gaan, daar was hij zeker van. De Jimmy die daar op die stoep stond, was elf jaar oud, maar zo oud voelde hij zich niet meer. Hij voelde zich veel ouder. Oud als zijn ouders, oud als deze straat.

Beschadigd, dacht Jimmy, en hij liet zijn hand weer naar zijn schoot zakken. Hij zag Dave naar hem knikken en de zonwering omlaag trek-

ken om weer naar binnen te gaan, in die veel te stille woning met bruine muren en tikkende klokken, en Jimmy voelde dat de droefheid wortel in hem schoot, zich in zijn binnenste nestelde alsof dat een warm huis was, en hij probeerde haar niet eens meer te dwingen om naar buiten te gaan, want op de een of andere manier begreep hij dat dat geen zin had.

Hij stond op en wist eerst niet wat hij zou doen. Hij had de onrustige behoefte om tegen iets aan te slaan of iets nieuws en idioots te doen. Maar toen knorde zijn maag en besepte hij dat hij nog honger had. En dus ging hij terug om nog een hotdog te halen, in de hoop dat ze die nog hadden.

Een paar dagen bleef Dave Boyle een kleine beroemdheid, niet alleen in de buurt maar in de hele staat. In de *Record American* van de volgende dag stond de kop JONGEN VERDWENEN/JONGEN GEVONDEN. Op de foto boven de vouw van de krant zag je Dave op zijn stoep zitten, met de dunne armen van zijn moeder om zijn borst. En stel grijnzende kinderen uit de Flats had zich aan weerskanten van Dave en zijn moeder voor de camera opgesteld en iedereen keek zo gelukkig als het maar kon, behalve Daves moeder, die keek alsof ze op een kille dag net haar bus had gemist.

Dezelfde kinderen die met hem op de voorpagina hadden gestaan, begonnen hem binnen een week op school al 'griezel' te noemen. Dave keek hen aan en zag in hun gezichten een afkeer die zichzelf misschien net zomin begrepen als hij. Daves moeder zei dat ze dat waarschijnlijk van hun ouders hadden. 'Trek je er maar niets van aan, Davey, het verveelt ze gauw genoeg. Volgend jaar zijn ze alles vergeten en zijn ze weer je vriendjes.'

Dave knikte dan en vroeg zich af of er iets bijzonders aan hem was – een teken op zijn gezicht dat hij niet kon zien – waardoor iedereen een hekel aan hem had. Net als die kerels in die auto. Waarom hadden ze hem eruit gepikt? Hoe hadden ze geweten dat hij in die auto zou stappen en Jimmy en Sean niet? Achteraf kwam het zo op Dave over. Die mannen (en hij kende hun namen, of in elk geval de namen waarmee ze elkaar aanspraken, maar hij kon het niet opbrengen om ze te gebruiken) hadden gewéten dat Sean en Jimmy niet in die auto zouden zijn gestapt zonder zich te verzetten. Sean zou waarschijnlijk schreeuwend naar zijn huis zijn gelopen, en Jimmy – ze hadden Jimmy buiten westen moeten slaan om hem erin te krijgen. De Grote Wolf had dat zelfs gezegd toen ze een paar uur reden: 'Zag je die jongen in dat witte T-shirt? Zoals hij me aankeek, zonder angst, zonder wat dan ook? Er komt een dag dat die jongen iemand kapotmaakt zonder dat hij er een nacht slechter van slaapt.'

Zijn maat, de Vettige Wolf, had geglimlacht. 'Ik hou wel van een beetje vechten.'

Grote Wolf schudde zijn hoofd. ‘Hij zou je duim afbijten als je hem in de auto probeerde te trekken. Hij zou hem finaal afbijten, het kleine rotzakje.’

Het had geholpen dat hij namen voor ze had bedacht: Grote Wolf en Vettige Wolf. Dat hielp Dave om ze als wezens te zien, wolven in een kostuum van menselijke huid, en op die manier werd Dave zelf ook een personage in een verhaal: de Jongen die door Wolven Gevangen Werd Genomen. De Jongen Die Ontsnapte en zich door de vochtige bossen een weg zocht naar een Esso-station. De Jongen Die Kalm en Slim Was Gebleven, altijd op zoek naar een uitweg.

Maar op school was hij alleen maar de Jongen Die Was Gestolen, en iedereen fantaseerde erop los over wat hem in die vier dagen was overkomen. Op een ochtend ging een zevendeklasser, Junior McCaffery, in de toiletten naast Dave staan pissen en zei: ‘Moest je eraan zuigen?’ En toen waren al zijn vrienden uit de zevende klas in lachen uitgebarsten en hadden ze kusgeluiden gemaakt.

Dave trok met bevende vingers zijn rits dicht, zijn gezicht knalrood, en keek Junior McCaffery aan. Hij probeerde dat met een gemene blik te doen, en Junior fronste zijn wenkbrauwen en sloeg hem op zijn gezicht.

Je hoorde de echo van dat geluid in de hele toiletruimte. Een zevendeklasser slaakte een gillette als een meisje.

‘Heb je wat te zeggen, homo?’ zei Junior. ‘Moet ik je nog een keer slaan, flikker?’

‘Hij huilt,’ zei iemand.

‘Ja, dat doet hij,’ riep Junior McCaffery uit, en nu kon Dave zijn tranen helemaal niet meer bedwingen. Hij merkte dat het verdoofde gevoel op zijn gezicht in pijn overging, maar het was niet de pijn zelf die hem dwarszat. Pijn had hij nooit zo erg gevonden, en hij had er nooit om gehuild, zelfs niet toen hij met zijn fiets was gevallen en daarbij zijn enkel had opengehaald aan de trapper, iets waaraan zeven hechtingen te pas waren gekomen. Wat hem zo trof, was het scala van emoties dat van de jongens in de toiletten op hem afkwam. Haat, walging, woede, minachting. En het was allemaal tegen hem gericht. Hij begreep niet waarom. Hij had in zijn hele leven nooit iemand kwaad gedaan. En toch haatten ze hem. En die haat gaf hem een eenzaam gevoel. Hij voelde zich vuil en schuldig en nietig, en hij hilde omdat hij zich niet zo wilde voelen.

Ze lachten allemaal om zijn tranen. Junior danste even rond, zijn gezicht in allerlei gekke standen verwrongen om Daves gegrieten te imiteren. Toen Dave zich eindelijk in bedwang kreeg en alleen nog maar wat snotterde, sloeg Junior hem opnieuw, op dezelfde plaats, net zo hard.

‘Kijk me aan,’ zei Junior, terwijl Dave voelde dat er een nieuwe stroom tranen uit zijn ogen kwam. ‘Kijk me aan.’

Dave keek op naar Junior. Hij hoopte begrip of menselijkheid of zelfs medelijden op zijn gezicht te zien – hij zou zelfs medelijden accepteren – maar hij zag alleen een woedend, lachend gezicht.

‘Ja,’ zei Junior. ‘Jij hebt eraan gezogen.’

Hij deed alsof hij Dave weer een klap zou geven en Dave liet zijn hoofd zakken en kromp ineem, maar Junior liep al met zijn vrienden weg. Lachend verlieten ze de toiletten.

Dave herinnerde zich iets wat meneer Peters, een vriend van zijn moeder die soms bleef slapen, eens tegen hem had gezegd: ‘Twee dingen moet je nooit van een man accepteren – zijn spuug en zijn klap. Ze zijn allebei erger dan een stomp, en als een man je dat aandoet, moet je proberen hem te doden, als je dat kunt.’

Dave ging op de vloer van de toiletruimte zitten en wenste dat hij dat in zich had – de wil om iemand te doden. Hij zou met Junior McCaffery beginnen, dacht hij, en dan verder gaan met Grote Wolf en Vettige Wolf, als hij ze ooit weer tegenkwam. Maar eigenlijk geloofde hij niet dat hij het kon. Hij wist niet waarom mensen gemeen waren tegen andere mensen. Hij begreep het niet. Hij kon het gewoon niet begrijpen.

Na het incident in het toilet verspreidde het nieuws zich op de een of andere manier door de hele school, en al gauw had iedereen vanaf de derde klas gehoord wat Junior McCaffery met Dave had gedaan en hoe Dave had gereageerd. Er werd een oordeel geveld, en Dave merkte dat zelfs de weinige klasgenoten die na zijn terugkeer op school min of meer zijn vrienden waren geweest hem als een melaatse begonnen te behandelen.

Niet iedereen van hen mompelde ‘homo’ als hij op de gang voorbijkwam, en ze duwden ook niet met hun tong tegen de binnenkant van hun wang. Veel van Daves medeleerlingen negeerden hem gewoon. Maar in zekere zin was dat nog erger. Hij voelde zich door al dat stilzwijgen geïsoleerd.

Als ze elkaar bij het verlaten van hun huizen tegenkwamen, liep Jimmy Marcus soms zwijgend met hem mee naar school, omdat het vreemd zou zijn geweest om dat niet te doen, en hij zei ‘hallo’ als hij hem op de gang tegenkwam of in de rij voor de klas tegen hem op botste. Als ze elkaar dan aankeken, zag Dave een vreemde mengeling van medelijden en schaamte op Jimmy’s gezicht, alsof Jimmy iets wilde zeggen maar het niet onder woorden kon brengen – Jimmy, die toch al geen prater was, tenzij hij plotseling een krankzinnig idee kreeg om bijvoorbeeld op een treinspoor te springen of een auto te stelen. Maar Dave had het gevoel dat hun vriendschap (en Dave was er niet zeker van of ze ooit wel echt vrienden waren geweest; hij herinnerde zich met een beetje schaamte al die keren dat hij zijn gezelschap aan Jimmy had opgedron-

gen) was gestorven op het moment dat Dave in die auto was gestapt en Jimmy op straat was blijven staan.

Het bleek trouwens dat Jimmy niet veel langer bij Dave op school zou zitten. Die gezamenlijke wandelingen naar school waren dus niet meer nodig. Op school ging Jimmy veel om met Val Savage, een kleine psychopaat met de hersenen van een chimpansee die twee keer was blijven zitten en die in een wervelende stofwolk van geweld kon veranderen en dan zo ongeveer iedereen doodsbang maakte, zowel onderwijzers als leerlingen. De grap die over Val werd verteld (maar nooit als hij erbij was) was dat zijn ouders niet voor zijn studie spaarden maar voor zijn borgsom. Al voordat Dave in die auto was gestapt, ging Jimmy altijd met Val om zodra hij bij school was. Soms liet hij Dave met hen meekomen als ze snacks uit de kantine pikten of een nieuw dak vonden om op te klimmen, maar na de auto mocht Dave zelfs daar niet meer aan meedoen. Als Dave hem niet haatte omdat hij plotseling verstoten was, merkte hij dat de donkere wolk die soms boven Jimmy leek te hangen nu nooit meer wegging. Het was net een halo, maar dan in negatieve zin. Jimmy leek de laatste tijd ouder en bedroefder.

Maar uiteindelijk stal hij een auto. Het was bijna een jaar na hun eerste poging in Seans straat, en het had tot gevolg dat Jimmy van de Looey & Doey werd geschopt en voortaan met de bus de halve stad door moest rijden naar de Carver School, waar hij ontdekte wat voor leven een blanke jongen uit East Buckingham op een grotendeels zwarte school leidde. Maar Val ging met hem mee naar die school en Dave hoorde dat die twee al gauw de schrik van de Carver waren, twee blanke jongens die zo gek waren dat ze zich niet bang lieten maken.

De gestolen auto was een convertible. Dave hoorde geruchten dat hij van een kennis van een van de leerkrachten was, al hoorde hij nooit van wie. Jimmy en Val hadden hem op het parkeerterrein van de school gestolen terwijl de leerkrachten en hun partners en vrienden na schooltijd in de gemeenschapsruimte een feest hielden om het jaar af te sluiten. Jimmy reed, en hij en Val maakten een geweldige rit door Buckingham. Ze claxonnerden en zwaaiden naar meisjes en lieten de motor ronken, totdat een politieagent hen zag en ze de auto uiteindelijk total loss reden tegen een vuilcontainer achter de Zayres in Rome Basin. Val verstuurde een enkel toen hij uit de auto stapte, en Jimmy, die al bijna over een schutting was waarachter zich een braakliggend terrein bevond, kwam terug om hem te helpen. Dave zag het voor zijn geestesoog altijd als een oorlogsfilm – de dappere soldaat die terugging om zijn getroffen vriend te redden, terwijl de kogels hen om de oren vlogen (hoewel Dave niet dacht dat de agenten hadden geschoten, maakte dat alles wel spannender). De agenten kregen ze allebei te pakken en ze zaten een nacht in de

jeugdgevangenis. Ze mochten de zesde klas afmaken, omdat het schooljaar nog maar een paar dagen zou duren, en toen kregen hun ouders te horen dat ze een andere school voor de jongens moesten zoeken.

Dave zag Jimmy daarna bijna nooit meer, misschien een of twee keer per jaar tot ze in hun tienerjaren kwamen. Daves moeder wilde niet meer dat hij op straat kwam, behalve om naar school en weer naar huis te gaan. Ze was ervan overtuigd dat die mannen nog ergens op straat waren, dat ze in die auto reden die naar appels rook en dat ze als warmtezoekende projectielen op Dave zouden afkomen.

Dave wist dat ze dat niet deden. Per slot van rekening waren ze wolven, en wolven zochten in het donker naar de dichtstbijzijnde, gemakkelijkste prooi, en dan joegen ze daarop. Maar ze doken tegenwoordig vaker in zijn gedachtewereld op, de Grote Wolf en de Vettige Wolf, samen met beelden van wat ze met hem hadden gedaan. Die beelden drongen bijna nooit in Daves dromen door, maar ze beslopen hem wel in de vreselijk stilte van zijn moeders woning, in de lange stilten waarin hij probeerde stripverhalen te lezen of televisie te kijken of uit het raam naar Rester Street te kijken. Als ze kwamen, probeerde Dave ze buiten te sluiten door zijn ogen dicht te doen. Hij probeerde te vergeten dat Grote Wolf in werkelijkheid Henry had geheten en dat de Vettige Wolf met George werd aangesproken.

Henry en George, schreeuwde een stem terwijl de beelden door Daves hoofd golfd. Henry en George, Henry en George, Henry en George, klein rotzakje.

En dan zei Dave tegen de stem in zijn hoofd dat hij geen klein rotzakje was. Hij was de Jongen Die aan de Wolven Was Ontsnapt. En om de beelden op een afstand te houden speelde hij soms zijn ontsnapping in zijn hoofd af, detail voor detail – de barst die hij bij het scharnier in de deur had gezien, het geluid van hun auto als ze wegrede om ergens te gaan drinken, de schroef zonder kop die hij had gebruikt om de barst groter en groter te maken, tot het roestige scharnier knapte en een stuk hout in de vorm van het lemmet van een mes meetrok. Hij was ontsnapt, die Jongen Die Slim Was, en hij was het bos in gerend, in de richting van de laagstaande zon, tot hij na een kleine twee kilometer bij dat Esso-station was gekomen. Het was een schok om het te zien – dat ronde blauw-witte bord dat al verlicht was voor de avond, al was er nog wat daglicht over. Het raakte iets in Dave, dat witte neon. Hij zakte op zijn knieën op de plaats waar het bos ophield en het oude grijze beton begon. Zo vond Ron Pierrot, de eigenaar van het benzinstation, hem: op zijn knieën en omhoogkijkend naar het bord. Ron Pierrot was een magere man met handen die eruitzagen alsof ze een loden buis konden breken, en Dave vroeg zich vaak af wat er zou zijn gebeurd als de Jongen Die

aan de Wolven Was Ontsnapt echt een personage uit een film was geweest. Misschien zouden hij en Ron vrienden zijn geworden en zou Ron hem alle dingen hebben geleerd die vaders hun zoons leren, en zouden ze hun paarden hebben gezadeld en hun geweren hebben geladen en aan eindeloze avonturen zijn begonnen. Ze zouden een geweldige tijd met elkaar hebben gehad, Ron en de Jongen. Ze zouden helden in de wildernis zijn geweest en al die wolven hebben overwonnen.

In Seans droom bewoog de straat. Hij keek in de deuropening van de auto die naar appels rook, en de straat greep zijn voeten vast en schoof hem ernaartoe. Dave was binnen, ineengedoken tegen de deur aan de andere kant, zijn mond open voor een geluidloze schreeuw, en de straat droeg Sean naar de auto. In de droom zag hij alleen die open deur en de achterbank. De man die er als een politiemann uitzag, zag hij niet. Hij zag ook zijn metgezel niet, die op de voorbank had gezeten. Hij zag Jimmy niet, al had Jimmy de hele tijd vlak naast hem gestaan. Hij zag alleen die achterbank en Dave en de deur en de rommel op de vloer. Dat, besefte hij, was de alarmbel geweest waarvan hij niet had gemerkt dat hij hem hoorde – er had rommel op de vloer van de auto gelegen. Verpakkingen van fastfood en verkreukelde chipszakken en bier en frisdrankblikjes, piepschuimen koffiebekers en een vuil groen T-shirt. Pas toen hij wakker was geworden en over de droom nadacht, realiseerde hij zich dat de vloer bij de achterbank in de droom hetzelfde was geweest als de vloer van de auto in het echte leven, en dat hij zich die rommel nu pas herinnerde. Ook toen de politiemannen bij hem thuis waren geweest en hem hadden gevraagd goed na te denken over ieder detail dat hij misschien vergeten was te vertellen, was het hem niet te binnen geschoten dat het achter in de auto een troep was geweest, want dat had hij zich niet herinnerd. Maar in zijn droom was het bij hem teruggekomen, en daarom – vooral daarom – had hij op de een of andere manier geweten dat er iets mis was met die ‘politieman’, zijn ‘collega’ en hun auto. Sean had nog nooit de achterbank van een politieauto in het echt gezien, niet van dichtbij, maar toch wist hij dat daar niet allemaal troep zou liggen. Misschien hadden er onder al die troep half opgegeten appels gelegen en had daarom die geur in de auto gehangen.

Een jaar na Daves ontvoering kwam Seans vader zijn slaapkamer binnen om hem twee dingen te vertellen.

Het eerste dat hij vertelde, was dat Sean op de Latin School was geaccepteerd en daar in september in de zevende klas zou beginnen. Zijn vader zei dat hij en Seans moeder erg trots waren. De Latin School was de school waar je heen moest gaan als je iets van jezelf wilde maken.

Het tweede dat hij tegen Sean zei, bijna alsof het hem opeens nog te binnen schoot toen hij de kamer al uitging, was:

‘Ze hebben er een te pakken gekregen, Sean.’

‘Wat?’

‘Een van die kerels die Dave hebben meegenomen. Ze hebben hem te pakken gekregen. Hij is dood. Zelfmoord in zijn cel.’

‘Ja?’

Zijn vader keek hem weer aan. ‘Ja. Je hoeft nu geen nachtmerries meer te hebben.’

Maar Sean zei: ‘En die andere?’

‘Die kerel die ze te pakken kregen,’ zei zijn vader, ‘zei tegen de politie dat die andere ook dood was. Vorig jaar omgekomen bij een auto-ongeluk. Ja?’ Zijn vader keek hem op zo’n manier aan dat Sean wist dat dit het laatste gesprek was dat ze ooit over dat onderwerp zouden hebben.

‘Dus ga je handen maar wassen voor het avondeten, jongen.’

Zijn vader ging weg en Sean zat op zijn bed. De matras bolde op waar hij zijn nieuwe honkbalhandschoen had gelegd, met een bal erin, de dikke rode rubberen banden strak om het leer geslagen.

Die andere was ook dood. Door een auto-ongeluk. Sean hoopte dat hij in de auto had gereden die naar appels rook, en dat hij ermee in een afgrond was gereden en die auto met zich mee had genomen naar de hel.